

Moartea lui Iosia

Moartea lui Iosia

Și moartea lui Iosia (plânsă de Ieremia în Plângerile sale) ca și cea a lui Ionatan (plânsă de David) ne prezintă serioase avertismente.-

În lunga serie de regi ai lui Iuda nu a fost nici unul ireproșabil ca Iosia; putem spune despre el că zelul pentru casa lui Dumnezeu îl mistuia (Psalmul 69.9). Acest zel a primit cea mai frumoasă recompensă cu ocazia găsirii Sfințelor Scripturi pierdute de mult timp în vreun colț neștiut din Templu (2 Cronici 34.14). Aceste scrieri i-au adus la cunoștință lui Iosia două lucruri esențiale pentru o trezire veritabilă: despărțirea completă de orice idolatrie și cultul dat lui Dumnezeu în jurul celebrării Paștelui (2 Cronici 34-35), două lucruri care caracterizează tot așa de bine rămășița credincioasă din zilele noastre, ca și rămășița poporului evreu de atunci.

Cu toată această trezire aparentă, soarta poporului în zilele lui Iosia era la fel de irevocabil fixată, cum este soarta creștinătății din zilele noastre. Nu s-a revenit; răbdarea lui Dumnezeu față de Israel își atinsese termenul (2 Cronici 34.23-25). Acest fapt este în întregime prezentat în profeția lui Ieremia (vezi Ieremia 5.10-19). Dar Iosia, datorită cucerniciei lui, a obținut o promisiune specială: „Pentru că inima ta a fost simțitoare și te-ai smerit înaintea lui Dumnezeu când ai auzit cuvintele Sale împotriva acestui loc și împotriva locuitorilor lui și pentru că te-ai smerit înaintea Mea și ți-ai sfâșiat hainele și ai plâns înaintea Mea, Eu am auzit, spune Domnul. Iată, te voi strânge lângă părinții tăi și vei fi adăpostit în pace în morminte și ochii tăi nu vor vedea tot răid pe care-l fac să vină asupra acestui loc și asupra locuitorilor lui” (2 Cronici 34.27-28).

De ce oare această promisiune nu a fost împlinită decât parțial? Pentru că putea să fie revocată dacă Iosia era necredincios alianței contractate de el și de tot poporul înaintea Domnului (2 Cronici 34:31, 32; Ieremia 11.1-11). Însă într-o singură ocazie, Iosia, în loc să asculte glasul Domnului, a urmat propria voință și propriile gânduri. El a pierdut astfel, parțial cel puțin, binecuvântările asigurate de credința sa. Acest om atât de scrupulos în a urma Scripturile s-a lăsat rătăcit de antipatii politice și a cedat bătălia lui Faraon Neco.-

Rezultatul a fost că, departe de a fi adăpostit în pace în mormintele sale, a fost bătut în lupte și transportat mort în carul său, la Ierusalim (2 Împărați 23.29, 30; 2 Cronici 35.24).-

Totuși Dumnezeu, care este credincios, nu-și va retrace cuvântul; numai Iosia și-a retras singur cuvintele, începând războiul, în loc să caute pacea; și astfel Dumnezeu a acordat servitorului său cel puțin aceasta, de a fi adăpostit în mormintele părinților săi.-

Păcatul acestui rege bun a fost de a fi îmbrățișat cauza și interesele uneia dintre națiuni, care își disputa posesiunea lumii de atunci. Să fi fost acesta calcul politic? Sau poate o aversiune față de Egipt? Vedea el oare un pericol în preponderența sa? Se considera el oare în mai mare siguranță printr-un acord cu Asiria?-

Istoricii au decis aceasta, dar Cuvântul nu ne-a spus nimic; contează foarte puțin dacă știm aceasta. Sigur este faptul că Iosia se străduia să oprească atacul lui Faraon împotriva Asiriei în momentul în care, sub judecata lui Dumnezeu, această mare putere asiriană intra în agonie și Ninive, capitala sa, dispărea, ca să fie înlocuită cu Babilon, odinioară tributarul său.-

Și, de fapt, nu a fost asirianul întotdeauna inamicul înverșunat al lui Israel? Cu o sută de ani înainte subjugase și risipise cele zece seminții; în Iuda ultragiase pe Domnul și pe credinciosul său martor, Ezechia; mai târziu, adusese pe Manase captiv, în Babilon. Judecata asirianului sosise; Ninive urma să fie distrusă; Împăratul Babilonului va forma imperiul său pe ruinele Asiriei.-

Iosia ar fi trebuit să cunoască ceva din acestea. Profeția lui Țefania pronunțată sub domnia lui, prezicea ruina cetății Ninive (Țefania 2.13); profeția lui Isaia, sub Ezechia, anunța ruina lui Iuda și a Ierusalimului de către Babilon (Isaia 39.6, 7).-

Dar ce umilință a trăit acest rege evlavios! Lumea, regele Egiptului, știa mai mult decât el despre planurile lui Dumnezeu! „Dumnezeu mi-a spus să mă grăbesc” spune Faraon; „Ferește-te să te împotrivești lui Dumnezeu, care este cu mine, ca să nu te nimicească... Și n-a ascultat cuvintele lui Neco, care veneau din gura lui Dumnezeu” (2 Cr. 35.21, 22). Faraon însuși nu trebuia să-și retragă rodul victoriei sale, căci curând a căzut sub loviturile lui Nebucadnețar (Ier. 46.2).-

Dar dacă Iosia - spre rușinea lui - nu cunoștea decât în mod nedeșăvârșit planurile lui Dumnezeu, nu era oare înțelept să-L lase pe Dumnezeu să-și facă lucrarea Sa și să-și spună că orice intervenție din partea sa nu putea decât să contracareze această lucrare sau să i se opună?-

Față de Ionatan, Iosia era mai vinovat. Ionatan, fără să-și ascundă simpatia pentru David, nu avea credință ca să se sustragă autorității omului. Iosia ar fi trebuit să rămână liniștit, umil și încrezător în Dumnezeu (Isaia 30.15), în loc să-și manifeste simpatiile, să ia parte la conflictul dintre națiuni și să se găsească la sfârșit, spre rușinea lui, în opoziție cu planurile lui Dumnezeu pe care ar fi trebuit cel puțin să le cunoască în parte, prin profeți.--

* * *

lubiților, această întâmplare are pentru noi o învățătură solemnă. În războaiele care însângerează lumea, să ne ferim să luăm parte pentru o putere împotriva alteia. Rămânând într-o unită dependență de Dumnezeu, să lăsăm să se îplinească voia Lui. Deja, prin faptul că vrem victoria partidului care se bucură de simpatia noastră, noi luăm, din punct de vedere moral, locul lui Iosia.-

Să fim asigurați că voia lui Dumnezeu este desăvârșită; a ne ruga pentru victorie înseamnă să-l cerem lui Dumnezeu să facă voia noastră, să vrem să asigurăm triumful și să fugim înaintea unei înfrângeri umilitoare pentru noi, a unui subiect de scandal pentru lume, care își va bate joc de credința noastră, dacă Dumnezeu nu ne răspunde. Se poate ca prin Cuvântul profetic să fim învățați - cum a fost cazul lui Iosia - asupra

liniilor generale ale voinței lui Dumnezeu, în aceste conflicte. Se poate ca un cuvânt ieșit din gura lui Dumnezeu să ne arate că evenimentele se vor dezlega în vederea unei soluții viitoare. Nu este acesta un motiv ca să ne țină în expectativă, încrezători în Cuvântul lui Dumnezeu care ne învață că, înainte de aceste evenimente, noi vom fi - așa cum Dumnezeu îi promitea lui Iosia - adăpostiți în pace lângă Domnul (Apoc. 3.10)?-

Această atitudine expectativă a celor credincioși nu este parțialitate și nu este nicidecum indiferență. Inima noastră, împinsă de dragoste, poate să se îndrepte cu atât mai liberă și oarecum neclar spre toți cei care sufăr; ea iese din limitele înguste în care egoismul nostru mizerabil ar vrea să o închidă, ca să poată merge la toată familia lui Dumnezeu, dar și la toți oamenii, fără deosebire de naționalitate.-

Credinciosul îi recunoaște lui Dumnezeu rezultatele acestor lupte crude, pentru că știe că, dacă judecățile actuale ale lui Dumnezeu asupra lumii sunt universale (Ieremia 25.15-29), ele sunt, mulțumită lui Dumnezeu, încă și astăzi chemări la pocăință. În afară de aceasta, el știe că Dumnezeu Se va servi de tot acest rău dezlănțuit de Satan pentru a duce la împlinire planurile Sale și a-L glorifica în final pe Cel singur demn de a fi glorificat, pe Domnul nostru Isus Hristos, introducând împărăția Sa pe pământ.-

Poate că dumneavoastră ați înțeles că datoria lui Iosia era să rămână neutru în conflictul dintre Egipt și Asiria. Departate de noi un asemenea gând! Neutralitatea presupune aproape întotdeauna un fel de egoism. Omul neutru nu ia parte la luptele care agită pe oamenii din lume, pentru că țara lui să nu fie tulburată din punct de vedere politic sau financiar. În acest scop, el are grijă să țină balanța pe cât posibil exactă între unul și altul dintre beligeranți.-

El se plasează în afara responsabilităților, rezervându-se de a juca - la ocazie - rolul de arbitru între părți, ceea ce îi dă ca un brevet de superioritate morală asupra lor. Acesta nu putea să fie rolul lui Iosia. Eș aflate direct din partea lui Dumnezeu că judecata va fi executată asupra națiunii sale, mai vinovată decât celelalte, pentru că era mai privilegiată decât ele (2 Cronici 34.23-25). El însuși a primit asigurarea că va fi dat la o parte din fața răului, pentru ca Dumnezeu să-și dea curs liber mâinii Sale împotriva poporului Său. El nu putea deci să-și exercite neutralitatea, în sensul care se dă în general acestui cuvânt. Oricare ar fi fost instrumentul răzbunării divine, el trebuia să recunoască faptul că țara îl meritase cel dintâi și, plecând capul, să declare ca Ezechia: „Cuvântul Domnului este bun”; apoi, ca și acest rege evlavios, să adauge cu profundă recunoștință: „va fi pace și stabilitate în timpul zilelor mele” (Isaia 39.8). Dumnezeu vrea ca cei credincioși care aparțin țărilor neutre să fie pătrunși de aceleași sentimente!-

Așa ar fi trebuit să fie motivele lui Iosia pentru a se abține de la a intra în conflict. Dumnezeu pregătea prin Iosia judecata care va atinge pe poporul Său. Cu ce drept ar fi intervenit el în această pregătire? Momentul executării judecății putea fi amânat prin cucerirea regelui. El a grăbit acest moment, părăsind supunerea la voia lui Dumnezeu care-i caracterizase până acum, silindu-L pe Dumnezeu să-L disciplineze, lipsindu-L de o moarte liniștită și lăsându-l să moară pe câmpul de luptă.-

Astfel creștinul nu poate fi, nici parțial, nici indiferent, nici neutru în conflictele care agită națiunile. El trebuie să fie, simplu, CREȘTIN. Fără îndoială, el va fi profund recunoscător față de Domnul dacă El cruță țara sa de ororile războiului, dar dacă el este exersat înaintea lui Dumnezeu, va recunoaște că merită aceleași lovituri ca și vecinii săi. Între timp, el se va trezi ca să-și judece propriile sale căi și să trăiască în evlavie, așteptându-L pe Domnul. El se va ruga, va mijloci; va fi devotat tuturor în mod egal; va suferi cu cei ce sufăr, va pansa rănilile morale și plăgile materiale, va vizita pe văduve, va îmbrăca pe orfani. Ce îndeletnicire! Și câți credincioși l-au simțit dulceața în aceste zile tulburate! Să faci parte dintr-un popor ales, dintr-o națiune sfântă, să umbli în dragoste și în umilință, străin de ură și de orgoliul care se ciocnește în jurul tău, să compătimești înfrângerile, să nu iei parte la victoriile popoarelor, pentru că ai parte de alte victorii!-

De fapt, credinciosul trece prin mijlocul mulțimilor zgomotoase escortând un cor de triumf, acela al Mântuitorului său și, pătruns de măreția acestei victorii obținute pe cruce, el îl însoțește în orice loc, răspândind în jurul lui tămâia Evangheliei, miros de viață spre viață și de moarte spre moarte.-

În felul acesta, lucrarea lui Dumnezeu se întinde chiar și pe scena răului; o recoltă crește, se înalță, „se coace pe câmpurile de masacru și ajunge să umple hambarele cerești.-

Dumnezeu Se servește de excesul de rău și de lucrarea înspăimântătoare împlinită de Satan, pentru a câștiga suflete la Domnul Hristos. Credinciosul, conștient de poziția sa, nu are în vedere decât acest rezultat; el lasă evenimentele să se desfășoare cu peripecțiile lor îngrijorătoare; el știe că divinul Cuvânt se va împlini prin executarea judecăților - poate chiar pe locul pe care îl locuiește și pe care l-a scutit până aici, dar el mai știe și că astăzi este încă o zi favorabilă, o zi de mântuire, și ridică glasul său slab pentru a-l proclama peste tot pe unde trece carul triumfător al Mântuitorului său!-

Dacă nu face așa, poate va trebui, ca și Iosia, să cadă în luptă pentru că a îmbrățișat ura, antipatiile, orgoliul și ambițiile unei lumi căreia nu-i mai aparține și căreia n-ar trebui să i se asocieze niciodată!-

Să ne păzească Dumnezeu, dragii mei, de sfârșitul lui Iosia și să facă să împărtășim entuziasta sa alipire de Cuvânt și zelul său pentru casa lui Dumnezeu.-

* * *

Câteodată Dumnezeu le dă credincioșilor Săi pace până în cele din urmă zile ale vieții lor, iar lupta vine abia când sunt gata să părăsească această lume, ca să moară luptând și să fie încununați. Dar fie la început, fie la sfârșit, lupta tot vine și este un timp când va avea loc încercarea credinței și a răbdării, înainte de a moșteni promisiunea.-

S-a observat că mulți oameni care-și încep viața spirituală cu lupte grele au rămas mai târziu plini de pace și netulburați, ani mulți. Alții își au luptele în mijlocul vieții și, în arșița soarelui de la amiază, încercarea lor este cea mai grea. Alții suferă numai la sfârșitul călătoriei lor. Nu trec toți prin aceleași încercări, dar puțini călători spre cer parcurg drumul mereu pe marea netedă ca sticla; cea mai mare parte dintre ei, într-un timp sau în altul, sunt aruncați de furtună înapoi și încolo și chiar înspăimântați de ea.-

Ce ar fi dacă ar trebui să murim luptând? Vom cădea cântând biruința. Ce strălucit va fi cerul pentru noi! 0 clipă aproape naufragiat și, în clipa următoare, aflându-te în portul cel mai frumos! O clipă lupând și în cealaltă odihnindu-te cu o cunună pe frunte! “Spre seară se va arăta lumina” (Zaharia 14.71).

clickbible.org